

Carles Fages de Climent

«Deixant apart teosofals raons,
no heu pensat mai si hi ha una mà d'artista
que escampa al bosc la menta i l'amatista,
centra els volums i ratlla els horitzons?».

Era el primer dia d'octubre del 1968, quan l'amplada dels sembrats empordanesos havien donat els seus fruits, verdejaven els camps d'osserda i la tramuntana llepava les primeres neus del Canigó, a Figueres hi moria en Carles Fages de Climent, poeta i empordanés fins a la medulla. El seu cos exànim feia camí vers la vila de Castelló d'Empúries, per reposar-hi en la pau Senyor, amb els seus avantpassats.

En Fages de Climent s'en va anar enllà, enllà, a començar nova vida... A començar la **Vida**. Be que hi creia ell en la Vida del més enllà, però tirava lluny l'anar-hi, enamorat de la vida terrena, amable i ben tangible, mentre cantava constantment les belleses naturals que sabia contemplar amb peculiar sensibilitat. Ni una espurna de bellesa mai no li va passar per alt. La feia seva i sabia plasmar-la en versos deliciosos, lírics i precisos, meitat per meitat:

**«escampa al bosc la menta i l'amatista
centra els volums i ratlla els horitzons».**

Horitzons del mar de Roses. Volums de Paní, Roda i Requesens. Amatistes i flaires de menta a Les Alberes... Tot això ho va portar sempre arran de cor, en Fages inmers en la grandesa solemnia del seu Empordà nadiu.

* * *

Les petites alegries diàriament viscudes en la pregonia sensibilitat del seu esperit, en aquella vena més sutil, en Carles les mostrava reflectides en l'expressiva dolcesa penetrant i biava del seu mirar d'infant. Anava pel món amb els ulls ben oberts, amb la lira de la seva inspiració

Antònia MASIA DE ROS

Una panoràmica de Rosas.

tensada, sempre a punt de vibrar delícies carregades d'un accent poètic personalíssim i de la millor llei. A voltes se li escapava un punt finíssim de contemplació religiosa:

**«Quin Astròleg ens diria
quantes puntes té l'estel
que es retalla en l'airecel
de la nostra Epifania?»**

Es evident que en Fages de Climent, tan enganxat a la terra, tan bon tastador dels valor d'aquest món, relatius, però concrets, palpables, també sabia aixecar el cor i travessar aquesta nostra atmòsfera de «l'airecel» de tremolins impalpables, vidriosos, insegurs, en feia via per arribar a seu un contemplatiu enmig d'un mar de punyents interrogants. I sempre totes aqueixes preguntes li quedaren penjades a l'arc de la Fe per que les paraules purament humanes mai no les podran contestar.

La vida d'en Carles Fages fou plena d'inquietuds; sembrada de contrastos, inconformismes i rebeldies, tal com solen ésser les vides de persones ben complertes. Això es, precisament, l'home, la dona: un conjunt entreverat de defectes molt acusats, compartits amb

virtuts ben definides, amb les íntimes i consegüents contradiccions entre llum i obra, lletjor i boniquesa, amplitut i estretor.

La personalitat del nostre poeta no es pot pas ni perfilar en el breu espai d'un article. El seu sentit de l'humor, l'amplada de la seva comprensió, aquella seva facilitat d'expressió oral, feien d'ell un home obert i simpàtic, malgrat les seves «rauxes», quasibé inherents als empordanesos de tall i de nervi.

Posseïa l'art difícil i agut de la «caricatura» que prodigava amb una gràcia excellent. Amb quatre ratlles —a vegades amb dues— en tenia prou per fer el perfil, esquemàtic i rodó, del temperament o de la manera d'ésser i comportar-se de les persones. Quedaven «retratades per dins» talment com una màquina fotogràfica hagués retratat llur cos.

* * *

En tota l'obra poètica d'en Fages, com una constant, s'hi trasllueix el seu enamorament sincer i grandíssim envers la seva terra. Aquell troç de la nostra geografia formava part d'ell mateix. Observador per naturalesa s'enriquia constant-

ment amb noves adquisicions que anava assimilant. Apassionadament ho estimava tot: Natura, història, costums, tradicions, país, gent... Tot, conjuntament ho portava dintre seu, molt endins, i a flor de pell.

Un seu trocet molt preferit era de Figueres fins a mar, ben endins de la badia de Roses. Les tanques dels xipres emparant les hortes; els camps de geometria recta; les «llaunes», amb tel rogenic mig glaçat a l'hivern, i vorejades per una crosta desecada quan ha tombat l'istiu; les masies voltades de camins rorrals i la clara volta del cel, més blau com més s'hi enfilen els bufets de la tramuntana... Tot plegat, era per el poeta nadiu una font inesgotable d'inspiració magistral.

Heus ací una fiblada del amor d'empordanés feta oració cap a Déu:

«Braços en creu, damunt la pia fusta,
 Senyor empareu la closa i el sembrat;
 Doneu el verd exacte al nostre prat
 i mesureu la tramuntana justa
 que eixugui l'herba i no ens espolsi el blat».

(Dibuix d'Olga Torres).

== ORACIÓ al CRIST de la TRAMUNTANA ==

Andante

Bra-ços en creu da-munt la pi-a fus-Ta se-
 nyor empa-reu la clo-sa i el sem-brat do-neu un verd e-
 xacte al nos-tre prat i me-su-ren la tra-mun-ta-na
 jus-ta que eixu-qui l'her-ba i no ens es-pol-si el blat — .